

tudíž podání st-lovo z 18. října 1923 jako žádost za sloučení dvou bytů ve smyslu Šu 1 cit. zákona a žal. úřad rozhodnutím ze 7. dubna 1924 výrok stolice prvé v obou směrech potvrdil.

Zákon č. 225 z r. 1922 obsahuje v odst. 1 § 1 absolutní zákaz sloučení dvou nebo více dosud oddělených bytů, t. j. zákaz, z něhož výjimky nějaké nepřipouští. V § 3, odst. 1 pak stanoví zásadu, že míti v obci dva nebo více bytů není dovoleno. Z této zásady připouští však v 2. odst. téhož § výjimku předpisem, že výjimečně může býti uděleno povolení k držení dvou nebo více bytů, prokáže-li žadatel nutnou toho potřebu. Ustanovení Šu 1 a § 3 týkají se, jak z uvedeného je patrné, otázek různých a upravují je způsobem odlišným. Jestliže tedy žal. úřad uvedené podání st-lovo, kterým zřejmě dožadoval se povolení, aby mohl míti v obci dva byty, posuzoval, potvrdiv výměr I. stolice, jako žádost dle cit. Šu 1, subsumoval podání to pod zákonné ustanovení, které k jeho obsahu a danému stavu věci nepřiléhá. Napadené rozhodnutí spočívá tedy na nesprávném právním posouzení věci a náleželo je proto dle Šu 7 zák. o ss zrušiti, a to i pokud jím potvrzen byl příkaz k pronajmutí uprázdněného bytu, neboť nutným předpokladem tohoto příkazu bylo právě zamítnutí žádosti st-lovy z 18. října 1923. Byl-li však zrušen příkaz k pronajmutí uprázdněného bytu, musil v důsledku toho býti zrušen i výměr osp-é, jímž na základě § 2 zák. z 26. dubna 1923 č. 39 Sb. byl st-li pro uprázdněný byt určen nájemník, ježto, byl-li nezákonným příkaz k pronajmutí bytu, jest nutně nezákonným i použití sankce na neuposlechnutí příkazu takového v předpisu naposled uvedeném stanovené.

Č. 5072.

Státní zaměstnanci (Slovensko): K výkladu bodu V a VI usnesení ministerské rady z 27. července 1920 o mimořádném přídavku na Slovensku.

(Nález ze dne 30. října 1925 č. 20.316.)

V ě c: Václav H. v Bratislavě proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran mimořádného přídavku.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Ministr pro Slov. nevyhověl nař. rozhodnutím žádosti st-lově o přiznání mimořádného přídavku na základě bodu VI zásad pro úpravu poměrů státních zaměstnanců na Slovensku podle usnesení ministerské rady z 27. července 1920.

Stížnost namítá, že rozhodnutí to je v rozporu se zákonem, poněvadž vychází z názoru, že mimořádný přírůstek pro Slov. vztahuje se jen k těm, kdož byli dříve na Slov. dočasně přiděleni, kdežto uvedené usnesení min. rady přírůstek ten na tyto zaměstnance neomezuje, nýbrž přiznává jej také zaměstnancům ženatým a nepřestěhovaným podle bodu II D 2.

Nss neshledal stížnost důvodnou. Uvedené usnesení min. rady jedná o mimořádném přídavku na místě diet v bodě II E, v bodě V a v bodě VI. Bod II E týče se kancelářských pomocných sil podle nař. z 25. ledna

1914 č. 21 ř. z. Takovou pomocnou silou st-l nesporně nebyl a tedy se k němu ustanovení to nevztahuje. Ostatně se stížnost tohoto ustanovení nedovolává a zřejmě je ani na myslí nemá, jak patrně již z výše přídavku jí požadovaného. Bod V. jedná o mimořádném přídavku místo diet v odstavci třetím, přiznává je zaměstnancům z území mimoslovenského v odst. 1 a 2 zmíněným. Odstavec první mluví výslovně o zaměstnancích na Slovensko z území mimoslovenského dříve zatímně přidělených, kteří byli před 1. srpnem 1920 ustanoveni na systemisovaná místa.

Z tohoto znění je nepochybně patrné, že mínění jsou jen zaměstnanci, kteří byli již na území mimoslovenském ve státní službě ustanoveni, a byli pak teprve na Slovensko zatímně přiděleni a později (před 1. srpnem 1920) na Slovensku trvale ustanoveni. Jen tyto zaměstnance na myslí má také druhý odstavec bodu V., neboť tento odstavec neobsahuje samostatného ustanovení, nýbrž vyslovuje v pokračování odstavce prvního toliko, že diety v odstavci prvním zaměstnancům tam uvedeným přiznané do 31. července 1920 jim přísluší, nemohli-li se pro nedostatek bytů přestěhovati, ve smyslu bodu II D do skutečného přestěhování.

Vztahuje-li se však odstavec první a druhý bodu V. jen k zaměstnancům, kteří byli již na území mimoslovenském ve státní službě ustanoveni a byli pak teprve na Slovensko zatímně přiděleni a později (před 1. srpnem 1920) na Slovensku trvale ustanoveni, pak přísluší i mimořádný příravek podle odstavce třetího jen těmto zaměstnancům z území mimoslovenského v odstavci prvním a druhém zmíněným.

Bod VI. uvedeného usnesení ministerské rady vyslovuje v prvním odstavci zásadu, že zaměstnanci po 31. červenci 1920 na Slovensko trvale ustanoveni mají nárok na normální požitky s drahotním přídavkem o 100% vyšším. Z této zásady stanoví odstavec druhý výminku, že přiznává určitým z těchto zaměstnanců nad ony požitky mimořádný příravek ve výměře a s omezením jako v bodu V. odst. 3 uvedeno. Jako tyto zaměstnance, kterým přísluší výjimečně nárok na mimořádný příravek, označuje však druhý odstavec výslovně zaměstnance z území mimoslovenského, tedy rovněž jen zaměstnance, kteří před svým ustanovením na Slov. byli již ustanoveni na území mimoslovenském.

Je-li tomu tak, není názor, ze kterého vychází nař. rozhodnutí, v rozporu se zákonem a pak ovšem st-li mimořádný příravek nepřislušel ani podle bodu V. ani podle bodu VI., poněvadž o tom není sporu, že před svým ustanovením na Slov. nebyl na území mimoslovenském ustanoven.

Č. 5073.

Bytová péče. — Vojenské věci. O poměru předpisů o ubytování vojska a předpisů a zajištění bytů pro státní zaměstnance.

(Nález ze dne 31. října 1925 č. 17.445.)

Věc: Irma B. v Šahách proti župnímu úřadu ve Zvoleni o zábor bytu pro vojenského gájistu.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.